

DEBRECZENI ELLENŐR.

Politikai, közgazdasági s társadalmi lap.

A SZABADELVÉPÁRT KÖZLÖNYE

Megjelen hetenkint ötször, u. m. Hétfőn, Kedden, Szerdán, Csütörtökön és Szombaton.

Előfizetési feltételek: helyben hához hordva vagy vidékre postán küldve. Egész évre 10 frt. Félévre 6 " " Negyedévre 2 " " 50 kr. Egy hónapra 1 " "

Hirdetési díj: öt hasábos petisior 5 krajczár. Nagyobb terjedelmű s több ízben megjelenő hirdetéseknek leengedés történik. Bélyegdíj minden hirdetés után 30 kr. Nyitási költségek valamint a nyitási költségek egyedül a kiadó iródban vétettek fel.

Az ellenzék a zsákutczában.

Debreczen, okt. 20. (L.) Salisbury grófról, az angol külügyminiszter, — e hó 18-án Manchesterben tiszteletre adott lakomán nagyfontosságú beszédet tartott, melyben visszaillesztést téve a lezajlott keleti háború s az azt követő eseményekre, a többek közt így szólt: „Mf Cyprus szigetét elfoglaltuk, mert kötelességünknek ismertük meggátolni Oroszország újabb terjeszkedését...”

„Az a feladat, hogy a szláv birodalom egyik tengertől a másikig való kiterjedése megakadályozzassék, — Ausztria-Magyarországra lett bízva... s önként teljes bizalommal viselkedhetnek az osztrák-magyar katonák iránt, kik őrten állanak...”

„Az angol külügyminiszternek ezen nyilvános helyen elmondott s a közel jövőbe nyúló szavait e percben egész Európa megnyugtató örömmel veszi tudomásul, — mert egy Salisbury által kimondott szó elég komoly jelentőségű arra nézve, hogy a helyzet megítélésének erkölcsileg megbízható garanciájaként szolgáljon.”

„Mi magyarok, legtöbb okkal bírnunk, hogy időszeljük az angol külügyér enuncziációját, — kétszeres okból. Először, mert közép és nyugot Európa népeinél oly processust látnunk jelezve általa, mely az Osztrák-Magyar monarchia s különösen hazánk politikai hivatása, vagyis s érdekeinek teljesen megfelelői igérkeznek; másodszor azért, mert az angol külügyér kijelentése a legalkalmasabb időben hangzott el arra, hogy a vételeket, az absurdumokat hajhászó, a gyanúsításon táplálkozó ellenzék szarvait leörjé.”

„A habarék-párt közlönyei megilletve zavartan, öntudatlanul s minden tájékozódás nélkül állanak az angol külügyér nyilatkozatával szemközt, mint neki szilajodott vadállat az árok előtt. A függetlenségi párt főközlönye az „Egyetértés” pedig egy vezércikkével oly irányban nyilatkozik, mely irányt jelezni, egyfelől jól esik nekünk, másfelől jónak is látjuk különösen a szőlőszőlő elemek észre térítésére. Így szól: „Röviden hímez-hímozás nélkül kijelenthetjük, hogy Salisbury lord szavai reánk nézve a legmegbízhatóbb kilátást nyitják meg, mert a bécsi alkudozásokról a legkedvezőbb felvilágosítás nyújtják nekünk, államférfaink jövő politikáját a legörvendezőbb színben tüntetik föl. A mit Salisbury lord legszorosabb hatáskörében mint Anglia minisztere Anglia nevében nyilvánított, a legterjedtebb tiltakozást, majdnem fenyegető kihívást szerez Oroszország hódító politikájának. Pontról pontra, mintha csak hallanók a utolsó napokat. Még egyszer... még egyszer kedvemre akarok élni. Félkény próbált az ágyból, de visszarokkadt. Oly erőlen volt. — Ez a nyomorúságos koplalás az oka mormogás magában. Majd holnap, majd holnap Melle rettenetesen zihált. — Csak még egyszer félkényhessék, még egyszer! A görcsös köhögés megrázta egész testét. Főül próbált megint, de ismét visszahanyatlott. Mindegyre köhögött és fúdoklott. Az ügyvéd ijedten fölállt, sietett magát ajánlani és távozott. — Na ennek ugyan későn jött az örökség. Félek, hogy az az ember reggelig sem él. VI. Évek jönnek, évek mulnak. Egy sápadt gyászruhás nőt láthatni naponként két gyermekkel a Dunaparton. Egyik kezében a kis fiu, a másikba a kis leány kapaszkodik. A gyermekek oly vidámak s az asszony oly csendes, szomorú mindig. A sétálóknak turka raja tisztelettel kitér előle s ha egy-egy koldus, egy-egy szegény szerencsétlen találkozik vele, áldogál nyujtja ki utána kezét. A társaságban idegen a fekete ruhás özvegy asszony, de a szegények pincészbábi-

középeurópai szövetségnek, Anglia, Németország, Ausztria-Magyarország és Törökország egyesült zászlóaljainak dobogó lépését, minden szóban relief betűkkel mindig ésebben domborodik ki a népeknek jövő nagy ligája, mely örökre utját állja a szláv egységi eszmék romboló áradatának. Salisbury Ausztria-Magyarországot jelöli ki erős őrszemül a Keleten támadt részre és ez őrszem mögé tartalékol felállítja az egész hosszú népvonalat, mely hazájáig terjed. „Van okunk hinni, hogy egy esetleges támadás esetén Ausztria-Magyarország nem fog egyedül állni!” Mint ha a jövő riadónak jelszavát hallanók, mely a Boszporustól el fog hangzani az Atlanti tengerig, stb. stb. Igen! ezt az „Egyetértés” mondja. Jó lesz megjegyezni a központi és vidéki függetlenségi sajtó lángeszai, s vídékainak!...

„Igaz, hogy az „Egyetértés” félig-meddig megsokalta e vezércikké végén azt a kis komolyságot, — mit tanusított, s engedhetetlen gyűlölettel Andrássy ellen fordul. Ráfogja, hogy abban a do logban, abban az eredményben, mit az angol külügyér jelzett, — — Andrássy-nak semmi része; hogy ezt már mind Haymerle teremté meg, vitta ki! Azt mondja, hogy Andrássy-nak éppen azért kellett elhagyni helyét, mert ő nem akarta ezt a politikát magáévá tenni!! Kár hogy az „Egyetértés”-t annyira elragadja a szenvedély, a gyűlölet rövid látása. Ott van Haymerlének a monarchia külföldi képviselőihez intézett körirata, mely éppen egy napon jelent meg a Salisbury nyilatkozatával, s melyben határozottan kijelenti, hogy az Andrássy politikájának ő feltétlen részese volt s feltétlen hagyományosa, s követője marad...”

„Igy tehát ha örvend az „Egyetértés” a monarchia külpolitikájában elért eredményeknek, milyen ésszel és lelkiismerettel tör pályázt Andrássy felett, ki e politikának alapját vetette s ki annak betetőzését utódjára ruházta. Az „Egyetértés” és pártja zsákutczába jutott. Kíváncsiak vagyunk hogy talál ki belőle? — Andrássy grófról. Azt írják a lapok hogy ez év végeig birtokain fog időzni s csak is az év végén, vagy a jövő év elején szándékozik Budapestre állandóan metelepedni, hogy itt teremt a politikai és társas élet előkelő előtt megnyithassa. Egyelőre csakis ekként szándékozik, a politikai életben részt venni. — A külügyminiszter Budapesten. E hó 18-án báró Haymerle Budapetre jött, hogy szivesen üdvözölje a magyar minisztereket. — A közös főszászok elnökévé Tóth Vilmos volt belügyminiszter kinevezettét. Haymerle körirata. Az új külügyminiszter a birodalom külföldi képviselőihez köriratot bocsátot ki, melyből e következőket találjuk legszükségesebbnek közölni: „Az a ragaszkodás, a mely a felséges uralkodónk iránt előt, bátorit és támogat foladatomban, a mely reám bízott. Ez pedig nem más: mint elődöm művének folytatása. Minthogy én is résztvettem e munkában a berlini kongresszuson, fölmenthetném magam annak határozott kijelentését, hogy a Andrássy gróf urlemondásával politikájának semmiféle módosítása sem jár. En azonban fontosságot

utitáskával jöttünk ki Magyarországból — ugyan Kossuth — a szabadságharcból semmi iratom nincs. De a mint most emigracionális irataim rendezem — folytatá — eszembe jut nem egy mozzanat s azokat leírom jegyzetekben. Az ilyesmiken mar dolgozom, ime nézzék meg! S Kossuth kibontott előttünk egy hatalmas kék papírcsomót, mely megszámlálhatlan irvet tartalmazott, teleírva az ő végtelenül apró, de igen olvasható írással. Kossuth el is olvasott néhány töredéket. A felolvasás, fájdalom, csak néhány perczig tartott, — Kossuth ezután az iratok tartalomjegyzékét, terjedelmét volt szives bemutatni. Kossuth előszava fogja ezt a magyar közönséggel megismertetni s én csak néhány általános do got e llihetek meg. Az iratokban a magyar közönség hiteler részletes történetét fogja venni mindazon törekvéseknek, melyeket Kossuth és az emigráció a külföldön kifejtett Magyarországon önállóságának s függetlenségének kivására. A történet Kossuth saját levelei, a hozzá intézett levelek, valamint számos okmány, promemoria és jegyzőkönyvekből áll. A törekvések a legszorosabb összeköttetésben levő két évtized európai mozgalmával, a fejedelmek, fejedelmi házak tagjai, miniszterek, tábornokok, kik a két évtized alatt Európa történetében kiválólag szerepelnek, ez iratokban mind előfordulnak, nem egy saját levelei és nyilatkozatai alakjában. Az emigráció minden kiváló tagja ez iratokból teljes egyéniségében lép előnk s nem egy okmány szól az időközben kifejtett hazai mozgalmakról. Szóval, Kossuth közléteendő iratát egy oly magas hazai, mint nemzetközi és történelmi érdekekkel bírnak. Ezután a mult és jelen politikai események kerültek — levelező szerint — szó nyegre.

— Az 1880-ki költségvetés. Szapáry Gyula gr. pénzügyminiszter a képviselőház egyik legközelebbi ülésében fogja előterjeszteni az 1880-ra kidolgozott költségvetési előirányzatot, az ország pénzügyi viszonyait ismertető exposé kíséretében.

— Egy hihetetlen nyilatkozat — Kossuthról. A „Soleil” című francia lap munkatársa Kossuth Lajos meglátogatta és vele Európa politikai helyzetéről beszélgetett. Kossuth — állítólag Andrássyról és a magyar parlamenti igen kedvezőtlenül nyilatkozott volna és kijelentette: miszerint a német osztrák szövetség Magyarország veszítet vonandja maga után. A volt kormányzó egyszerűen Franciaországnak ajánlotta a szövetekezést Muszkaországgal. Hígyje — a ki hiheti!

A reichsrathból. A reichsrath fölrítai bizottsága Hohenwartot választotta előadójává 13 szavattal; Sturm S szavattal nyert. Hohenwarth neve maga eléggé jelzi az új többség politikai irányát.

Még egy jellemző eset. A 17-iki ülésben fölszólt Schwarzenberg Károly herczeg, hogy a közjogi óvást helyesen magyarázzák; ő mindenesetre szándékozik közjogi javaslatokat előterjeszteni és reméli, hogy sikert fognak aratni. Ezen nyilatkozat után interpellált Stremayr minisztert, ki egyedül volt jelen a kormány tagjai közül, hogy mit tart a kormány ezen törekvésekről, a melyeknek fenyegetőnek kell az alkotmány megszüntetését. Stremayr rögtön kijelentette, hogy a kormány nem szándékozik javaslatokat előterjeszteni az alkotmány megváltoztatása céljából, sőt a megváltoztatási javaslatokat is ellenezni fogja.

Kossuth Lajosnál. E hó 15-én a Kossuth iratainak ismert ügyében a nagy hazánál járt küldöttég egyik tagja igen érdekes tudósítást adott. Elmounda, hogy lásszál találkoztak s hogy őket a baraccioni villához Kossuthnak egyik fia: Lajos vezette — így ír: Kossuth dolgozó-szobájában Kossuth előtt állottunk. Hallottuk, hogy Kossuth beteges volt s 78 éves gondola, azt hittük, hogy egy megtört öreg embert fogunk látni. Örömteljes és lelkeskedő végtelenül jó eső család ért. Csak a teljesen fehér haj és a kissé megrögzött termet mutatja az évek súlyát. Kossuth bírja teljes testi s lelki ruganyosságát, szemében a genie tüze lobog, hangjában megcsendül az érc s a benyomás, melyet imponáló személyisége tesz, ma is az, hogy érezteti a század az egyik legnagyobb alakjának rendkívüli szellemi fönségét. Mellette volt idős fia: Kossuth Ferenc a romagnai angol kénybánya túrsulat igazgatója, ki szintén Kossuth iratainak ügye hozott Baraccinba. Ugyanazon férfias alak, mint Lajos s minden mozulata elárulja a legfinomabb műveltséget, nyugat látót fatal embert. Olaszországi utazásunkról szölkünk néhány szót s azután átterünk látogatásunk tulajdonképeni céljára, a közre teendő iratok ügyére. Mint Kossuth egyik leveleiben ki is jelent, tulajdonképen emlékiratai nincsenek. 48-49-ből egyáltalában semmi írásbeli följegyzése nincs. „Üres de tiszta kézzel s kis

szókat gyorsan, szinte romamosan ejti; egyes tagjait behörpenti, mint az osztrigát, vagy a higtóaszt — s mégis jól olvas. S mert jobban emlékeződézet halunk tőle, vagy panaszos költeményt; hangjának bus színe nagyon illik a tárgyhoz s e behörpített szavak néha valami elfojtott zokogásra emlékeztetnek. A vig dolgot el sem hinnék neki. Jókait csak egyszer hallottam olvasni. S valóban, munkái nem vesztenenek becsekből ha a forumon élő szóval adná elő őket. Valamelyik regényének egy fejezetét mutatá be s bizony keze, lába kelt ott minden alaknak. Morgott a bácsi haragosan, csitította az asszonyt nagy szeliden, próbát az áspiknyó, kacagott a dévaj menyecske s zengett a hegymán a fölkelő nap elé a lelkes táltos, fölhi-va csüggedt nemzetet a cselekvésre. Nagy szíves vezett el benne; némelyek azt mondták, hogy nem vezett el. Sokatolvasó P u l s k y Ferenc voltaké nem is olvas. Előadása szabad. Akárhányszor mond kerekbe aiaku pohárköszöntést, mint előadta. Akkora a tudománya, hogy készülni sem kell. Csak bele nyul, mint valami gazdag könyvtárba, s kivessi egyik fiókjából a szükséges kötetet. Aztán oda ül a két gyertyaszál közé s a pohár víz elé (egyikre sincsen soha szüksége), hosszú sörényét végigborzolja, fejét

gyakran megtette a gróf, hogy lovas küldöncöt expedált Adonyba megvinni a tisztartó urnak a hirt hogy ő méltósága ma nem jön el. Aztán fél óra múlva befogatott a gróf és elindult a küldönc után. Megesett ilyenkor, hogy a tisztartó már nem volt otthon mire a gróf odaért, az ispán is kiment valahová a földre, az irnok pedig talán kiruzált valahol a fauban. Az öreg ur bement az uradalmi irodába, leült az íróasztalhoz s ily tartalmu levelet írt: „Itt voltam. Tisztartó tért. Ispán sétál. Irnok sétál. Karomkodtam. Botomat mérgelem ösösztertem. Hazameutem, gr. Zichy György.

Külföld. A romániai zsidókérdés veget ért. A képviselőház 133 szavattal 2 ellenben a Vátnélk elfogadta a mai ülésében a zsidókérdés megoldására vonatkozó törvényjavaslatot azon módosítással, melyet a kiküldött bizottság, a kormány és az ellenzék között létrejött egyesség alapján megállapított. Most csak az a kérdés, mit mondanak hozzá a nagyhatalmak, hogy Románia megtartsa a berlini szerződésnek a vallásellenjogosságra vonatkozó pontjitejesítését? A muszkák készülődnek. A muszka tengerészeti miniszterium most 6 új hadihajót akar építtetni Észak-Amerikában. Némelyek azt hiszik, hogy ezeket kevesebb költséggel építhetne Muszkaországban, mint az Egyesült-Államokban építeni, mivel a szükséges anyag meg van Muszkaországban is, de itt meg munkások nincsenek, kik a hajót a képek volnának építeni és felszerelni. Legújabb kísérleteket tettek villany világítással Kronstadthban hadászati célból. A pápa reformokat akar. XIII. Leo elhatározta, hogy a szentesek politikájának egészen új irányt fog adni, hogy a világ minden részében megkönnyítse az egyház kormányzását. A pápa nem akarja megváltoztatni a tanokat és elveket, hanem csak a formát és ebben az időzár akar alkalmazkodni. Ezért több bibornokot bízt meg az általános helyzet tanulmányozásával, a kik javaslatokat fognak tenni az általános béke előérésére. A legutolsó kérdést magának tartotta fenn a pápa. Ez abból áll, hogy 1. revidálni fognak minden bulit, pápai rendeleteket, encyklikát és egyetlen szabályt minden formulázni; 2. a püspökök egyforma hatalmat és concessiókat nyernek és a privilegiumok előtérítését? Az új „három szövetség” Münster gróf londoni nemet nyagkövet szabadság ideje leletzte utána ismét visszaindul Londonba, még pedig hihetőleg igen fontos missióban. Most Bismarck herczeg és Beaconsfield lord egy más hármas szövetség létrehozatalán működnek. Miután Bismarck herczeg és Andrássy gróf Bécsben szövetséget kötöttek, még Anglia is mint harmadik belé akar ezen szövetségbe lépni.

Egy takarékos fúr. A napokban elhalt Zichy György grófról érdekes adomákat beszél a „Pesti Hirlap.” A gróf nem mindig volt olyan kedvében, hogy könnyen elszánts volna magát odaadni amit kértek tőle, de ha valaki eltalálta a módját, akkor mindent kieszközölhetett az öreg urtól. Az adonyi tisztartóság gyakran jelentette, hogy az adonyi komphoz okvetlenül szükség volna egy új kötel, mert a régi elkopott s használata veszélyes jár. A gróf semmit sem akart róla tudni. „Nem adok s ezzel pontum.” Végre egy irnoknak jó gondolata támadt. Leült s írt egy aligaztat instanciat, melyben kiemelte, hogy a gróf örök hállára kötelezné nemcsak egy egész népes város lakosságát, hanem az egész dunáninneni és dunántúli részt, mely azoknak dédunokái is, ha a többször emlegetett komphótel megvásárlását megengedni méltóztatnék, stb. stb. A gróf rögtön indozálta a folyamodványt és egyszerre tizenkét kötelet asszignált.

Valamelyik puszta egy nagyobb gazdasági épületet kellett emelni. A gróf a költségvetésben praemialitál 60,000 zsindelezséből körül 35,000-ot, Semmiképp se tudák meggyőzni, hogy kész lehetetlenség 5000 szeggel beérni 60,000 helyett. Nem lehetett kapacitálni. Nem tudjuk, hogyan fedezték a hiányzó szegek árát, hanem annyit bizonyos, hogy az épület elkészült, de nem kevésbé bizonyos az is, hogy a gróf nem asszignált többet 5000 szegnél.

Egy izben komornikjának egy levelet adott át, mely így volt cimeze: „Hern N. N. Vergolder. Hernn X. Y-bürgl. Riemermeister Wica.” A komornik megjegyezte, hogy egy cím alatt és egy borítékban két levelet nem lehet feladni a postára. Az öreg gróf nagyon megharagudott, hogy miért akarnak leveleibjegyre tíz krajczárt kizsarolni tőle, midőn 5 krajczár is „megteszi.”

hátra szegi, szemét összeszorítja, orrát föl-ránczolja, kurta nadrágjának zsebébe mélyen sülyeszti bele a kezét — aztán azzal a recsegő hangjával kezd beszélni mindenről a világon s néha magáról a fölvetett tárgyról is. Egy darabig szót elmesés és folyékonyan, majd megáll, nyujtja a szót „iré” és „hogyhiázok”, de végül mégis tartalmas előadást hallottuk, habár szagotott, rhapszodikus volt is, híjjával a rendezernek. Herma s Otás készen áll ki a győpre. Tudja a mondókáját betéve. A kézirát mégis ott van előtte — csak úgy, kaczerágból. — Hangja nem kellemes, amolyan náthás az u, n és ny kárára. De kitűnően árnyal, színez. Élénk, nyugtató. S ha az azt mondja, hogy ezen a földetünk legszebb s legokosabb állat a pók: azt mi neki elhiszszük, legalább addig, a mig halljuk. Szász Károly is szerepel a felolvasók sorában. Még pedig elől. Éles hangja elhaltszik a terem pegyavolabb sarkába, valamint jobb is őt messziről halgaltat. De eerdélyies cejtése, melylyel szót, főleg a kötött beszédben (a veeresekben), valami édeskesen kenetes, predikatori színt ad fölolvassainak, melyeket nem szerez rövidre szabni.

A „Debreczeni Ellenőr” tárczája

A kit senki sem szeret. Elbeszélés. Vértesi Arnoldtól. (Vége.) VI. Egy perczig mintegy a fájdalomtól megdermedve, ijedten nézett a gyszárhírnökre Olga, aztán szivszaggató zokogásban tört ki. A hektikus beteg egészen fölemelkedett ágyában. Arca most úgy lángolt, szemei úgy fényltek. Úgy érezte, mintha új erő szállna roskadt csontjába. — Úgyred ur — susogá, magához intve azt, — mennyi lehet az örökség? — En százhatvan ezer becsülöm, a mi két részre osztva, egy-egy örökölő részére nyolcvanezer jut. — Nyolcvanezer? — hörög a hektikus. Napam asszony többet is félre tehetett volna. Olga azalatt összekulcsolt kezekkel kétségbeesetten zokogott. — Nyolcvanezer forint? — ismétlé a beteg magában. Legalább megcukrozzuk az

ban jól ismerik őt. Megjelenik, mint a vigasztaló angyala, ott, ha a nyomor legnagyobb. Etelt hoz az éhezőknek, ruhát a rongyosoknak, téli fával ellátja a szűkölködőket munkát szerez nekik, iskolába járatta gyermekeiket. Jövedelmének legnagyobb részét a szerencsétlenek fölségelésére fordítja, ő maga szerényen él, öszvehúzóva. A jöteknyságot sem gyakorolja lármással, neve nem igen kerül az újságokba, nem szerepel semmiféle választmányokban, csak csendesen, zajtalan hinti szét áldását. Nem szereti, ha nevét nyilvánosan emlegetik, de a szegények jól ismerik azt a nevet és áldják ezerszer. Hány boldogtalant mentett meg, hány könyvet szarított föl! Ki ne ismerné őv. Regőzönyé nevét? A szegény emberek hajdákiban, a hová belép, hálás könyező szemek fogadják és számtalan ajk imádkozik istenhez hosszú életért. Oly sokan, oly igen sokan szeretik.

Magyar felolvasók. — Fényképek. — A szelleműs tárczáiról. Porzó (Ágai) következőleg rajzolja a magyar felolvasókat: Először is Gyula y Pált; Hangja, minden erős volta mellett is, sötét, tompa; a

szókat gyorsan, szinte romamosan ejti; egyes tagjait behörpenti, mint az osztrigát, vagy a higtóaszt — s mégis jól olvas. S mert jobban emlékeződézet halunk tőle, vagy panaszos költeményt; hangjának bus színe nagyon illik a tárgyhoz s e behörpített szavak néha valami elfojtott zokogásra emlékeztetnek. A vig dolgot el sem hinnék neki. Jókait csak egyszer hallottam olvasni. S valóban, munkái nem vesztenenek becsekből ha a forumon élő szóval adná elő őket. Valamelyik regényének egy fejezetét mutatá be s bizony keze, lába kelt ott minden alaknak. Morgott a bácsi haragosan, csitította az asszonyt nagy szeliden, próbát az áspiknyó, kacagott a dévaj menyecske s zengett a hegymán a fölkelő nap elé a lelkes táltos, fölhi-va csüggedt nemzetet a cselekvésre. Nagy szíves vezett el benne; némelyek azt mondták, hogy nem vezett el.

Sokatolvasó P u l s k y Ferenc voltaké nem is olvas. Előadása szabad. Akárhányszor mond kerekbe aiaku pohárköszöntést, mint előadta. Akkora a tudománya, hogy készülni sem kell. Csak bele nyul, mint valami gazdag könyvtárba, s kivessi egyik fiókjából a szükséges kötetet. Aztán oda ül a két gyertyaszál közé s a pohár víz elé (egyikre sincsen soha szüksége), hosszú sörényét végigborzolja, fejét

hátra szegi, szemét összeszorítja, orrát föl-ránczolja, kurta nadrágjának zsebébe mélyen sülyeszti bele a kezét — aztán azzal a recsegő hangjával kezd beszélni mindenről a világon s néha magáról a fölvetett tárgyról is. Egy darabig szót elmesés és folyékonyan, majd megáll, nyujtja a szót „iré” és „hogyhiázok”, de végül mégis tartalmas előadást hallottuk, habár szagotott, rhapszodikus volt is, híjjával a rendezernek. Herma s Otás készen áll ki a győpre. Tudja a mondókáját betéve. A kézirát mégis ott van előtte — csak úgy, kaczerágból. — Hangja nem kellemes, amolyan náthás az u, n és ny kárára. De kitűnően árnyal, színez. Élénk, nyugtató. S ha az azt mondja, hogy ezen a földetünk legszebb s legokosabb állat a pók: azt mi neki elhiszszük, legalább addig, a mig halljuk. Szász Károly is szerepel a felolvasók sorában. Még pedig elől. Éles hangja elhaltszik a terem pegyavolabb sarkába, valamint jobb is őt messziről halgaltat. De eerdélyies cejtése, melylyel szót, főleg a kötött beszédben (a veeresekben), valami édeskesen kenetes, predikatori színt ad fölolvassainak, melyeket nem szerez rövidre szabni.

hátra szegi, szemét összeszorítja, orrát föl-ránczolja, kurta nadrágjának zsebébe mélyen sülyeszti bele a kezét — aztán azzal a recsegő hangjával kezd beszélni mindenről a világon s néha magáról a fölvetett tárgyról is. Egy darabig szót elmesés és folyékonyan, majd megáll, nyujtja a szót „iré” és „hogyhiázok”, de végül mégis tartalmas előadást hallottuk, habár szagotott, rhapszodikus volt is, híjjával a rendezernek. Herma s Otás készen áll ki a győpre. Tudja a mondókáját betéve. A kézirát mégis ott van előtte — csak úgy, kaczerágból. — Hangja nem kellemes, amolyan náthás az u, n és ny kárára. De kitűnően árnyal, színez. Élénk, nyugtató. S ha az azt mondja, hogy ezen a földetünk legszebb s legokosabb állat a pók: azt mi neki elhiszszük, legalább addig, a mig halljuk. Szász Károly is szerepel a felolvasók sorában. Még pedig elől. Éles hangja elhaltszik a terem pegyavolabb sarkába, valamint jobb is őt messziről halgaltat. De eerdélyies cejtése, melylyel szót, főleg a kötött beszédben (a veeresekben), valami édeskesen kenetes, predikatori színt ad fölolvassainak, melyeket nem szerez rövidre szabni.

